

τότε δὲ εἰσῆχθησαν τὸ πρῶτον ἅπαντα τὰ ἐράσμια καὶ πολύχροα κοσμήματα τῆς ἐκρινῆς ἀνθήσεως αἱ τολύπαι, οἱ ὑάκινθοι, τὸ κρίνον τὸ καλούμενον βασιλικὸν διάδημα, καὶ αἱ ῥανούγκουλαι. Μετ' αὐτῶν δὲ καὶ μετὰ τῆς ἀγριοπασχαλέας, τῆς ἵπποκαστανέας καὶ τῆς κλαιούσης ἱτέας εἰσῆχθησαν καὶ τὰ ῥόδα τῆς Ἀνατολῆς, ἀπὸ δὲ τῆς Βιέννης μετεδόθησαν μετὰ μικρὸν εἰς Γερμανίαν καὶ τὰς Κάτω χώρας, αἵτινες μέχρι σήμερον μένουσι τὸ κέντρον τῆς ἀνοικομίας, καὶ τοῦ ἐμπορίου τῶν ἀνθῶν. Ἡ ἑκατοντάφυλλος ὅμως ῥοδῆ ἦτο σπανία ἐν Εὐρώπῃ μέχρι τῶν μέσων τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, βοτανικὸς τις δὲ τῶν χρόνων ἐκείνων ἀναφέρει μόνον τοὺς κηπουροὺς τῆς Ὀλλανδίας καὶ τῆς Φραγκοῦρτης παρὰ τῷ Μοίνῳ ὡς καλλιεργοῦντας αὐτὴν διὰ τὸ σπάνιον.

Ἐκτοτε ἡ θεραπεία τῆς ῥοδῆς ἐκτείνεται καὶ προάγεται ἀδιακόπως. Ἡ Κίνα καὶ ἡ Βόρειος Ἀμερικὴ παρέσχον ἡμῖν νέα λαμπρὰ εἶδη ῥοδῶν, οἱ δὲ κηπουροὶ καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην ἀσχολοῦνται τανῦν δι' ὄλων αὐτῶν τῶν δυνάμεων εἰς πλάσιν νέων εἰδῶν.

Ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν παράδεισος τῶν ῥοδῶν θεωρεῖται σήμερον ἡ Γαλλία, ἐν αὐτῇ δὲ συγκρατεῖται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν Ἄρειος Πάγος, ὅστις ἐκλέγει καὶ βραβεύει τὰ ὠραιότερα ἐκ τῶν ὠραίων τοῦ γένους τῶν ῥοδῶν. Ἐκ Γαλλίας κατάγονται ὄλαι σχεδὸν αἱ νέαι καὶ μεγαλοπρεπεῖς ῥοδαὶ, αἵτινες μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐξεδίωξαν ἀπὸ τῶν κήπων μας τὰ παλαιότερα μετριοφρονέστερα εἶδη, ἅτε ὑπερτερήσασαι τούτων κατὰ τὴν στιλβηδόνα καὶ τὸ σχῆμα τῶν φύλλων, τὸ μέγεθος καὶ τὸ χρῶμα τῶν ἀνθῶν, πρὸ πάντων δὲ κατὰ τὴν παράτασιν τοῦ χρόνου τῆς ἀνθήσεως. Αὐτὴ δὲ ἡ γηραιὰ ἑκατοντάφυλλος ῥοδῆ ἐγένετο τόσον σπανία ἐν Εὐρώπῃ, ὥστε μετ' οὗ πολὺν χρόνον μόλις θὰ εὐρίσκειται εἰς τοὺς κήπους τῶν χωρικῶν, ἢ εἰς τὰς χώρας ἐνθα ἡ ἀνοικομία εἶνε πρᾶγμα ἄγνωστον, καίτοι μόλις δύναται νὰ συγκριθῆ πρὸς αὐτὴν ἡ νέα γενεὰ τῶν ῥοδῶν κατὰ τε τὴν εὐοσμίαν, τὴν εὐγένειαν, τὸ σχῆμα καὶ τὸ λεπτοφυές τῶν ἀνθῶν. Ἐνῷ δὲ μόνον ἡ Ποσειδωνία κατὰ τὴν ἀρχαιότητα εἶχε ῥοδάς ἀνθούσας δις τοῦ ἑνιαυτοῦ, αἱ ἀντικαταστήσασαι αὐτὰς διεδόθησαν τανῦν εἰς πολυαριθμοὺς ποικιλίας, χάρις δὲ εἰς αὐτὰς ὁ καιρὸς τῆς ἀνθήσεως τῶν ῥοδῶν, περὶ οὗ οἱ ποιηταὶ ἔκτοτε παρεπονοῦντο, διαρκεῖ σήμερον καθ' ὅλον τὸ θέρος μέχρι τέλους τοῦ φθινοπώρου. Ἐντεῦθεν δὲ τῶν Ἀλπεων καὶ δι' ὅλου τοῦ ἔτους.

Μεθ' ὅσα περὶ τοῦ ῥόδου εἴπομεν, νομίζομεν περιττὸν νὰ ὀμιλήσωμεν καὶ περὶ τῶν ποιημάτων, ἅτινα ἀφιέρωσαν εἰς τὸ ῥόδον οἱ ποιηταὶ παντὸς χρόνου καὶ περὶ τῶν ποιητικῶν οἰκόνων, ἃς ἅπαντες ἤντησαν ἐξ αὐτοῦ. Τὸ θέμα τοῦτο

εἶνε ἀνεξάντλητον, ἤθελε δὲ καταλάβει τὸν ὄγκον ἐκτενεστάτης μελέτης.

Ἄπαντες σχεδὸν οἱ ποιηταὶ τῆς ἀρχαιότητος, ἡ Σαπφὴ καὶ ὁ Ἀνακρέων, ὁ Θεόκριτος καὶ ὁ Μόσχος, ὁ Ὀράτιος καὶ ὁ Ὀβίδιος, ὁ Κάτουλος καὶ ὁ Αὐσώνιος ἔψαλαν καὶ ἐξύμνησαν τὸ ῥόδον δι' ἐλεγείων, ἐπιγραμμάτων καὶ ᾠδῶν. Ἡ δὲ ἀπήχησις τῶν ὕμνων τούτων ἀκούεται ὡς ἀντανάκλασις καὶ δι' ὅλου τοῦ μέσου αἰῶνος διὰ τῶν ἁσμάτων τῶν τρουαδοῦραν, τῶν γερμανῶν ἐρωτικῶν αἰδῶν, τῶν ἐλεγείων τοῦ Δάντου, τῶν сонέτων τοῦ Πετράρχη, τῶν ἐρωτικῶν τοῦ Τάσσου καὶ δι' ὄλων τῶν λοιπῶν πολυωνύμων εἰδῶν τῆς ποιήσεως τῶν διαφόρων ποιητῶν. Καὶ μέχρι σήμερον δὲ κατὰ τοὺς ἡμετέρους χρόνους αὐξάνεται καὶ τελειοποιεῖται διηνεκῶς ὁ χορὸς τῶν ποιητῶν πρὸς ὕμνον τοῦ ῥόδου.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ)

ΣΠ. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ.

Εἰς ἄλο Φίλας

Δυὸ ἄστρα ποῦ φεγγοβολοῦν 'ς τὸν οὐρανὸ ζευγάρι,
Δυὸ ἄνθη ποῦ μοσχοβολοῦν 'ς ἐλεμονιάς κλωνάρι,
Δυὸ περιστέρια ποῦ πετοῦν 'ς τὸν γαλανὸν ἀέρα,
Δυὸ ἀδερφοῦλαις πῶχουνε τὴν ἴδια τὴ μητέρα
Δὲν κάνουν ἐμμορφότερη ἀγάπης ζωγραφιά
Καὶ δὲν σκορποῦνε τόσο φῶς καὶ μυρωδιά καὶ χάρι,
'Ὅσ' ἡ διπλὴ σας ἐμμορφιά
Με τὴ διπλὴ ἀγάπη σας διπλοστεφανωμένη.

Ἀλήθεια! εἶσθ' ἡ καθεμιά κι' ἀλλοιώτικα πλατμένη:
Ἡ μιὰ μὲ λάμπει περισσὴ περίσσια προικισμένη,
Ἡ ἄλλη ἡμερη, γλυκερά, γεμάτη καλοσύνη.
Ἡ μιὰ χαρίζει εὐωδιά, ἡ ἄλλη φῶς μᾶς δίνει,
Ἡ μιὰ εἶν' ἄνθος ἀκριβὸ κ' ἡ ἄλλη εἶν' ἀστέρι...
Σμίγεται ἡ δυὸ καὶ κάνουνε χαριτωμένο ταίρι.
Τόσο, ποῦ ἅμα ἰδῆ κανεῖς τὴ μιὰ χωρὶς τὴν ἄλλη
Θαρρεῖ πῶς χάνει κάτι τι ἀπ' τὰ δικά της κάλλη.

Ἡ μιὰ μὲ τὸ δικό της φῶς τὴν ἄλλη τὴ φωτίζει
Κι' αὐτὴ τῆς δίνει μυρωδιά, τὴν κάνει νὰ μυρξή.
Κ' ἔτσι διπλαῖς 'ς τὴν ἐμμορφιά, κ' ἔτσι διπλαῖς 'ς τὴ χάρι
Γίνεσθ' ἀστέριμα διδύμα, γίνεσθ' ἀνθῶν ζευγάρι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ἡ ἄλος

Ἡ ἐφεύρεσις τῆς ὑάλου ἀποδίδεται γενικῶς εἰς τοὺς Φοινίκας. Κατὰ τὸν Πλίνιον, ἔμποροι νάτρου, ἐν Φοινίκη κατὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Βήλου, μὴ εὐρίσκοντες λίθους ὅπως στηριξώσιν ἐπ' αὐτῶν τὸν λέβητα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου παρεσκευάζον τὸ φαγητὸν τῶν, ἐξήγαγον τοῦ πλοίου δύο τεμάχια νάτρου καὶ μετεχειρίσθησαν αὐτὰ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ λέβητος. Ἀλλὰ τὸ νάτρον ἐτάκη ὑπὸ τῆς θερμότητος τοῦ πυρὸς καὶ ἀνεμίχθη μετὰ τῆς ἄμμου, τότε δὲ παρήχθη οὐσία ὑαλώδης, διαφανὴς καὶ εὐτηκτος, ἥτοι ἡ ἄλος.